

Переклад з англійської на українську

Художній уривок (Literary Translation Example)

Оригінал англійською:

She always said that happiness was a choice, not a consequence.

Not a prize for hard work, not a reward for endurance, but a decision we made each morning before the day even began.

"You wake up," she told me once, "and you choose. You choose light over shadows, hope over fear, trust over doubt. You choose to see beauty even when everything looks broken."

I often wondered how she managed it. How she smiled when the world gave her every reason not to. How she laughed even when her heart carried the weight of silent losses.

That afternoon, she sat at the park bench, her hair tangled by the wind, a notebook resting on her lap. She was sketching something — or maybe just letting her pen wander, drawing dreams between the lines.

"It's not that I'm never sad," she said, glancing up at me. "I just decided that sadness doesn't get to rule me."

The sun shifted through the trees, painting moving patterns on the ground. She pointed at them with a small smile. "Even shadows can dance, you know, if you let them."

I sat beside her, realizing that maybe she was right. Maybe happiness wasn't about waiting for life to be perfect. Maybe it was about loving life anyway — fiercely, stubbornly, despite everything.

And so that day, I chose too. I chose to believe in mornings, in laughter, in second chances. I chose to believe in her way of living — choosing happiness, again and again, no matter what.

Переклад українською:

Вона завжди казала, що щастя — це вибір, а не наслідок.

Не нагорода за тяжку працю, не винагорода за терпіння, а рішення, яке ми приймаємо щоранку ще до того, як день розпочнеться.

"Ти прокидаєшся," — сказала вона мені одного разу, — "і обираєш. Обираєш світло замість тіней, надію замість страху, довіру замість сумніву. Обираєш бачити красу навіть тоді, коли все навколо здається розбитим."

Я часто дивувався, як їй це вдавалося. Як вона усміхалася, коли світ давав їй усі причини не робити цього. Як вона сміялася, навіть тоді, коли серце її носило тягар мовчазних втрат.

Того дня вона сиділа на лавці в парку, її волосся розтріпував вітер, а на колінах лежав записник. Вона щось малювала — або, можливо, просто дозволяла ручці блукати, креслячи мрії між рядками.

"Це не означає, що я ніколи не сумую," — мовила вона, глянувши на мене. — "Я просто вирішила, що сум не буде мною керувати."

Сонце пробивалося крізь дерева, малюючи рухливі візерунки на землі. Вона вказала на них із легкою усмішкою: "Навіть тіні можуть танцювати, знаєш, якщо їм дозволити."

Я сів поруч із нею, розуміючи, що, можливо, вона права. Можливо, щастя — це не чекання на ідеальне життя. Можливо, це любов до життя попри все —

відчайдушна, вперта, незламна.

І того дня я теж обрав. Я обрав вірити в ранки, у сміх, у другі шанси. Я обрав вірити у її спосіб життя — знову і знову обирати щастя, незважаючи ні на що.